

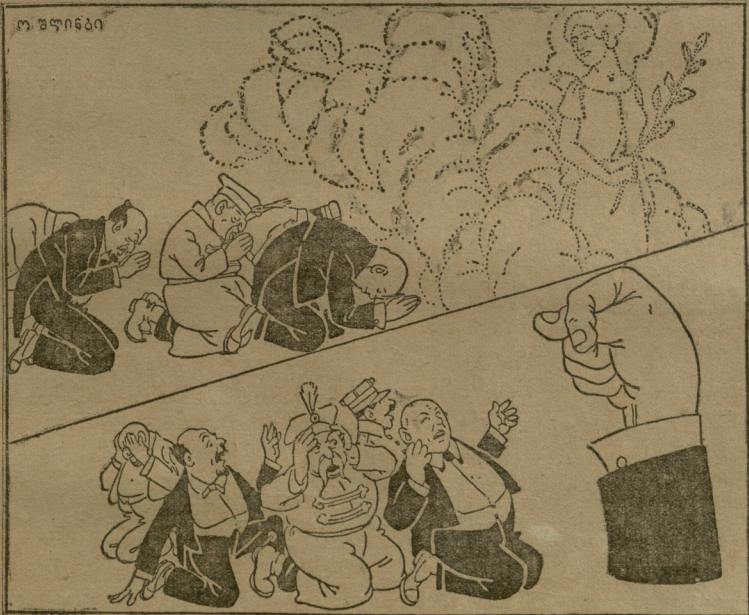
№ 25 ბაზ. „მუსა“-ს ყოველკვირეული უფასო დაგება

დასრულდა ესე ლოკარნო, ვითა სიზმარი ღამისა, —
და ჩვენ „ბაროზე შთენილი“ მოწამენი ვართ ამისა:

— თავიანთ გცემთ... მოგვეც მშვიდობა, — ამას გთხოვთ ყველა ნაცია —.

ო. შტინბეი

როცა ზეზედეს — იხილეს: სამ თითის კომბინაცია,

ღმერთის ოჯახში

(ტრადელია ღმერთის ცხოვრებიდან)
გამოსვლა ამჟამად

ღმერთი. ჯერ კიდევ არ მოახლოვებულა ეამი განსაცდელისა, როცა მიწა ცეცხლის ალში გახებოდა და ყველა ურწუნონი,—ჯაჯოებითი ჩაცვივიან.

მარიაში. მარად ასე ვაძინაბი, მაგრამ ვერ-რას ვხედავ შენ გაკეთებულს. **ღმერთი.** მე სულგრძელს მეძახიან და, აბა, როგორ შემეფერის—სულმოკლეობა გამოვიჩინო?

მარიაში. ღღის არავის აღარ სწამს შენი: არც სულგრძელობა და არც სულმოკლეობა, აგრეთვე: არც არსებობა. თუ ვინმეს სადმე კი ჰქონდა ცოტაოდნად შენი რწმენა და სიყვარული,—ისიც კომუნისტებმა ყველას ამოაცალეს გულიდან.

ღმერთი. (გაბრაზებული ხელს დაჰკრავს მაგიდაზე) კომუნისტები! ისინი დიდხანს ვერ იარაგებენენ... დამაცადონ.. დამაცადონ ადუღებული დადის).

მარიაში. რვა წელიწადი გავიდა მას შემდეგ, რაც ასე იმუჭრები, მაგრამ შენი სიტყვები ტყუილად წყალის ნაყვია და სხვა არაფერი. თუ შენი საკუთარი თავმოყვარეობა არაფრად მიგაჩნია,—ჩემი პატონების დაცვა იქირსე!

ღმერთი. შენ ვინ ჯვარტებს ცულ რამეს!

მარიაში. მკადრებს—რომელია... ის კი არა,—ღამის მეძავე დამიძახონ.. დამცინიან,—თითქოს იესო შენი გაკეთებული არ იყოს. ამბობენ: „იოსე ზუსია“-ო... განა ეს ჩემი შესრუტკულია არ არის!

ღმერთი. ეს საკითხი მართლაც, რომ მნიშვნელოვანია. მე, მართლაც, ეხლა მომავონდა იოსეს შესაბნე... ჩემი შვილი არის-მეთქი—გამომბო, და ეს კი არ ვიცია: ვისი გაკეთებულია?

მარიაში. რომ მოხუცდი,—ეხლა დავკარგე მესხიერება, (თავისთვის) ვაი, შენს გამოყვებულ თავს... როგორ არ გახსოვს მშვენიერი ღამე, როცა ბაღში...

ღმერთი. სისულელე არ წამართოშო, დედა-კაცო, თორემ კომუნისტებს ათასი თვალი და ყურია აქეთა;—გაიგებენ—და სულ ვაგვიფხრინან სამარეს.

მარიაში. ჰოო... ეხლა ხომ მოვავონდა? (მევა და ხელს მოხავევს) მართალია: ეს თვარი წყერები მაშინაც ჰქონდა, მაგრამ: ყველას დიდი შიში და მორიდება ჰქონდა შენი... მთელი ძვეყანა შენ გაქმნა და გადიდებდა. ო, როგორი მშვენიერი ვიყავი მაშინ... ყველა გამაფელ-გამომგულეს ჩემზე რჩებოდა თვალად...

ღმერთი. ოჰ, რა ტუბილი მოვარებო... ერთი ჩემი

ნუ თუ არ გახსოვს მიფერიათ ღამეზე ბაღში რომ...

ბრძანება,—და ქვეყანა ფეხზე დიდგებოდა... მართლაც რა მშვენიერი იყავი...

მარიაში. იესო რომ მეყოლა შენგან... ბავში ბოსელ-ში ჩავაწვიენ... ჩემი გამზარდელი იოსებიც იქ იყო მაშინ... **ღმერთი.** ჰო, საწყალი იოსები... როგორ გვიღოდა და გზრდიდა... თუმცაღა ამ ოხერ და ურჯულო კომუნისტებმა რაღაც საშინელი ხმებიც კი დაჰყარეს, თითქოს: ჩენი შვილი იესო,—იოსების შვილი იყოს, მაგრამ ეს მე არ მჯერა... მაშინ მე საქმად ჯეფელი იყავი და არა ისე დასუსტებული, როგორც ეხლა.

მარიაში. წყველი იყოს კომუნისტები. **ღმერთი.** მე მთა ვაჩვენებ სეირას.

გამოსვლა ამოკაბ

იესო. (შეფიხის დაღონებული) როცა ძალია ხელთ გვექონდა, მაშინ ლმოხიერებას ვიჩენდით,—ეხლა კი—გვიანია (ჯაჯობა)

მარიაში. რა იყო, ჩემო ბიჭო? ჩემო შვილო?

იესო. როგორ თუ რა იყო? ჩვენი სახელი მიწასთან გაასწორეს!

ღმერთი. არა უშავს... მე მით ვაჩვენებ ჩემს ძლიერებას.

იესო. როცა ძლიერება არა გაქვს?

ღმერთ. ჩემს უძღურებებს,—ვერავინ იტყვის.

იესო. რა ვიცი, რა... დღეს ყველა დაგვიცინის, მე ბუშის მიწოდებენ, დედას კი როსკიას, აბა, როგორ მოვითმინო...

მარიაში. დამწვიდლი, შეილო... მამა შენი არც იცე უძღურა არა...

იესო. კომუნისტებთან ვერაფერს ვახებდა.

გამოცხვია მისამე

მარიაშ. (შეშობს ივანე უდაბნოელს) შენც მოხვედი? კარგი გეჩნია, სწორედ იმაზე ვლდობარკობდით, რომ...

ივანე. გამარჯობა თქვენ... (მავსაღმებთან ერთმანეთს).

ღმერთი. ივანე, შენ კარგს დროზე მოდი... იცი რა გითხარა: ჩვენ ისევ უნდა შევუტოთ კომუნისტებს... ამისათვის საჭიროა, რომ შენ ისევ წახვიდე...

ივანე. არა, ჩემი ძმაო და ბატონო... (ჩრქოვს) ვაგვანებენ,—მაშინაც თავი მომკვეთეს, უცხო ენაზე მცლია კიდევ თავის მოკვეთის სახლფორითოდ.

ღმერთი. ბიჭო, რა ღმერთი გვიყრება? შემდეგ იესოსაც გამოვაგვანებ და...

იესო. უკაცრავად მამაჩემო, მაგრამ მე იქით წამსვლელი არ ვარ. როცა ვიყავი, მაშინ რა ხეირი დამაყარეს: ჯერზე მაცვის... ლურსმებით, რომ მიმაქედეს—ხელები ესალა მტკიცა.

მარიაში. მე წავიდლი, მაგრამ...

ღმერთი. (ივანეს და იესოს) სირცხვილი თქვენი... ამ დედაბერის წასვლას—თქვენ რომ წახვიდით ის არ სჯობია?

ივანე და იესო. თავი ჯერ არ მოგებებრებია. კიდევ წამებს აქ ამნაირი სიკოცხლე სჯობია (თავისთვის) მართლაც თუ რამე ძალა გაქვს, რას უყურებ,—გამოიჩინე;—თუ არა და—რალის ფაფუბრები.

მ. თხოვლი.

წერილი გავაგავს

მამაჩემო!

გამარჯობა შენი!

ლომი, მკაღი და დღინო კი გექნება, და მეტი რაღა ვინდა. შეშაც ადვილი აწოწინა. ეზოში მოსჭირი სახლის უკან რომ ბერტუხანა ხეა. (მე უნდა ვიკითხოთ აი ჩვენი ოლქმანდრე ყოველდღე გვიპირდება და ვიამახის: „აღლეს-ხეაღ“, მარა ეს „აღლეს-ხეაღ“ აღარ დილილია და ყოველდღე „აღლეს-ხეაღ“-ს იძახის) პო-და რა ვინდა მეტი.

დაანთე კარგი ცეცხლი, მიუჯგეპი და ჰამე არხეინად. შენი ეპისტოლესაგით ვრწმუნდები წერილი მივიღე, წავიკითხე შენი ლექცია, მივიღე ცნობად, ვითარცა მოხსენება ჩვენი ოჯახის შესახებ; (ეხლა ხომ მოხსენებებს მხოლოდ ცნობად ღებულობენ).

დღიე კულონი კაცი ხარ. ამაში მე გევი არასოდეს არ შეწმიოდა, და მით უფრო ამ მოხსენების შემდეგ აღარ შევივს პროფესორი ექნებოდი, რომ ბაბუა ჩემს შერთვის იმდენი მინც ესწავლებინა, რაცდენიც შენ მა სწავლუ.

შენ იქნებ მისაყვედრო:

— მამაძალო, (პირი ხისკენ მიქნია), შენ რატომ არ ხარ პროფესორი.

მაგრამ, მამაჩემო, შენ ისე მიყვარხარ და ისე გცემ პატივს, რომ: არ მინდა:—„წივლი რომ სჯობდეს მამასა“.

შეგე:

— ვახსოვს, ზაფხულზე რომ სახლში იყავი, მაშინ გითხარი: გიორგის მმართვებს ოცი მანეთი და საჭიროდ გამოიმგვანენ-მეთქი—

შე დალოცვილი, გიორგის გასასტუმრებლად საზაგერ გამოგიგვანენ ოც-ოცი მანეთი და რა უყავი? როგორც სჩანს; შენ ის ფული ან ვაფლანგე, ანდა მიითვისე (ეს ხომ დღეს ჩვეულებრივი მოვლენაა.)

არა, ძმაო, მე მეტის გამოგვანა არ შემიძლია. ზამთარი უკვე მოვიდა. ტანზე არა მაქვს და ფეხზე. ჩემი ფეხსაცმელებით გავლა აღარ შეიძლება: თითებზე

თავგებსაივთ გამოიყურებან ვარედ. შარშანდელი კალო-შები მქონდა, და გაწვიმებას ენატრობდი.

ამისრეოდ,

გაწვიმდა,—

მაგრამ, ვაი უბედურებას, ვარედ სულ ვერ გამოვიდით თურზე თუ პალტო არ გაქვს, აედარი უარესი ყოვილა წვიმა თავიდან დაწყებული ფეხებამღი ჩაიღის.

შეგი:

— ბიჭო, მოგხუცი კაცი, ოთხმოცი წლისა ვარ,— და ცხოვრება აწი მინდაო—

კარგი მადა ქქონება, მაშინგმო.

მე კი ამის ნახვევარს რომ ვიკოცხლებოდ—შერე სიკვიდის სიკვილი შევხებდი, როგორც ეს, მაგონი, ჩინებებს აქეთ ჩვეულებად.

შენ გაგნცხადებას“ ოცი მანეთის გამოგვანას შე სახებ, მე ასეთი რეზოლუციო წავაწერე:

„უფრო ვიქვასი, ვინაიდან ჩემს ჯიბეში თავგებს დოლი აქვს გამართული.“

ასე რომ შენ შეგიძლია დამწვიდელი იყო და ფულის მიღების ლოდინი არ მქონდეს.

ხომ იცი, ლოდინი როგორ უშლის ადამიანს ნერვებს.

ეს მე ჩემს თავზე გამოვცადე, როცა თანახმად შენი წერილისა. მე შენგან მაქარს და ხილულობას ველოდი (როგორც სჩანს ეს დაპირება ქრთამი იყო, რომ შენთვის ოცი მანეთი გამოიმგვანენ.)

მაგრამ ასეთ დაპირებებში და მოტყუილებებში, მამაჩემო, მე ნამდვილი შენი ასლი ვარ; (ამ ერთში ვერ მეტყვი საყვედურს, რომ შენი მსგავსი არ ვიყუ.)

შენი შეილი „მოწიფული.“

ქ. სამბრაქია

ლევარსი როხროსკა

აპა ამაგაში ლევარსის თევზაოგისა და მრავალფეროვნებისა და ორაგაზულის მოკროლისა

თავო ჩემო, იცოლე
ბედი არ გიწერია
რა უდროოდ დავცივიდა
ულვაში და წვერია.

ერთი თვე და მხად არის
ოცდაექვსი წელია.

სივლა, წვა და ნალექი
შენი თანამგაერთია...
არც ოდნემე, არც ახლა
არ გწყალობს შენ ჯვარია,—
დღესაც ისევ გეცევა
შეგ ფიქრების ჯარია.

მაგრამ მაინც ვაკვირდები,
არ დაეცე სულითა
ბრინვ გაკეთებულა
დარღებით და ურვითა
შეფაჩენით დღითი
გმობა, წვეთა, კრულვითა.

სამტრედიას დავეცოთ,
აქ გვეყვას სანახავეები;
თუმც სხვაგანაც ბეგრია
ყორნები და სეავეები,—
მაგრამ სჯობს რომ პირველად
აქ შევკეთოთ შავები.

ეს ქუთები რასა ჰკავებს!
ან ეს ნუწუნე ბაზარში?
მეტის მოთმინებიდან
ისმის ზმები სახარო:
ალმასკომის კარებთან
სჯობს რომ ვანდეს ხანძარი.

წარმოღვენა იღებება,
არ აქვს: სახე, ფერია
და გგონია: დარბაზში
ათი მონასტერია.
შე საწყალიო, ქალაქო,
ბედი არ გიწერია.

საწყალივით დამოგავს
„ბრედშემი“-ს ქარხანა,
ვერავერი ჯერ კარგი
ამბავი ვერ გვახარა...
(და კულტ-კომისიამაც
მორცხვად თავი დაჰხარა)

რასა ფიქრობს არ იცი
ეს უპალოა სადგური?
აქ იწვივს და აქ ტყდობა
სიყვარულის აფური—
(სანამ უნდა გუფურით
ასე ენა-დაბმული!).

გაგელე ბზიკი.

„ლევარსი, ისიც გვიამბე... ძროხა და ორაგული“.

თქვენ, ემაწვილებო, რა იცით: აი აქ, ო, რ გულია?!
თუმც სიკვამლის გმირობა ჩემში აწ დაქარგულია,
მაგრამ ცხოვრების ჩემი გზა ჩემივე მოქარგულია.

ცოლი შემიძინდა ხარებას: ლევარსი აღერ დღეო...
იცოლე: მოვა სტუმრები: დიაკონი და მწათეო.
გადაიდევნი მხარზედა შენ შენი ღიდი ბადეო...
სათევზაოთო წადეო, თან საიყვანე მათეო.

წავედი; სხვა გზა არ იყო (დღეაკაცი ხო? ავია)
თუმც ვითევზავე მე დიღბანს,—ვერ დავეპირე ლევარსი,
ვერცა კალმახი, ვერც წვერა, ვერც ღორჯო ერთი თავია...
ვამბობდი: ყველა თევზები დასახარო-მოსაყვალავია.

ძროხა სღვას ტბაში ხილის ქვეშ, ხალც მთლი და ბალახია,
(რომ იფიც მოაკვეთს ბადემში, მასზე არ არის ახია?)
თევზების ჩასაწყობადა მოვიძიერე ჩაბალახია
დამბადე გადავისროლე, ვახსენე მე ალახია.

მოსწყვიე... ვებდებ ბადემში ძროხა და ორაგული.
იმოვითრე ნაპირზე, ძროხაზე მომიდს გულია
თევზი მხრებზედა ვავიდე, შინ მოველ მხარულაია...

მა, აფერ მღვდილეც მოვიდა... ეტკობა გადაქრულია.

აპა ამაგაში მოკროლიში ლევარსის ტოლშეგაზო-გისა

იქნებ შეითხველმა იფიქროს: „ტყუილს სწერს აქ ავტორია.
„ოვით შეთხზა ბოროტ განზრახვით ლევარსის ეს ისტორია.
„რაცა გვიამბო ლევარსზე ალბად სულელსა კორია?!
„არ გვეტრა—კაცი რომ იყოს ჩვენს დროში დღვის სწორია“.

მაგრამ შეცდება მკითხველი... არ დავგოს მან ეს ბრალა.
ჩემთა ნათხრობთა შესახებ მოწამე მყავს მრავალია.
ვისმინე, (ყური არ ყრუის), ენავე (ბრმა არ მამეც თვლია),
მახულ-გვანონილ ამბავთა თხრობა ხომ ჩემი ელია?!

სიტყვა სიტყვით მის სიტყვებს აფრინებ როგორც მძივია.
(ასეთ დროს ჩემი სინდისი მიუღობი და ცივია).
აღურთილია ამბავი... ინახავს მას არქივია.
აქ ჩვენ მის ვამბობთ, რაც არის უბოლო და მარტვიია.

გურიაში ეხლაც არის ეს წესი და ეს ადითი:
როცა ვაქსა ქალი მოკავს,—მასინ მპირთებს მარიფითი.
უნდა დაქვას ხარ-კამერი და ქათმები სანთ თათი,
—რათა დარჩეს შემდეგ მანე ხალხში ბქობა, მასლიათი:

„რა ქორწილი ვაძინებდა... ღა-ზი-ზი-ზი... რა ქორწილი!!
 „თუმც სტუმრები ბევრი ჰყავდა,—ხარჯი ჰქონდა მის ორწილი.
 „მთელი ღამე გაათენეს... დაეკარგა თვადენის ძილი...
 „და ჩვენ ჯერ არ შეგვხვდებია ქვიფობა ასე ტკბილი.“

ასეთია ჩვეულება, ასეთია ადამ-წესი.
 (ჩვენ ვიცით, რომ: ჩვეულება არის რჯულზე უმტკიცესი).
 ვინ არ ძღუბა მაშინ, ვინ არ?.. დიკაონი და ხუცესი,
 (ესენი ხშირ მას იმეიან, რაც არა ადენ დათვთისი).

„და ლევარსის ერთს მეზობელს (ჯაბას) ჰქონდა ქორწინება...
 „ღონის გამეფ ლევარსია... დარბის... თავიზის... იგინება...
 (ბოდიშს ვიხილ ლევარსისთან—ამის თქმა ნუ ეწყინება;
 ასეთ დიდი საქმის დროსა სუყველის აქვს ამის ნება).

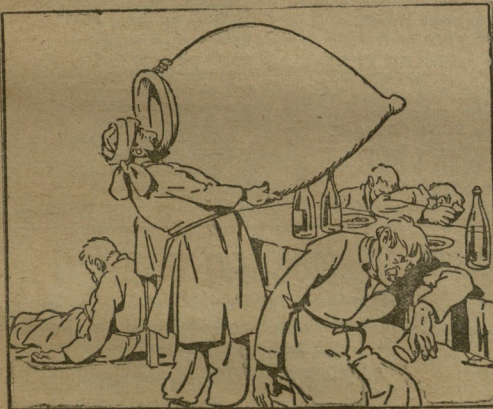
მისპინძელმა განაცხადა: „ავიჩიოთ ტოლუმბაში,
 „რომელიც, რომ უნდა სჯობდეს აქ ყველას ღვინის სმაში...
 „თანაც, თუ კი, ჩხუბი მოხდა,—მას შეეძლოს გარტყმა ყბაში...
 „ასეთი ხომ ლევარსია,—დალუკარით ყველას ტაში“.

რის მიტინგი! რა მიტინგი, ანდა კარგი მოსაგნება!!
 რა ყურს ესმა ლევარსისა მოგონება და სსყნება—
 ყველამ დაჰკრა ერთხმად ტაში ტნება თუ არ ეყნება...
 —და ლევარსის თანხმობაზე ხელს მიეცა მოსვენება.

ჰო-და აწ კი თვით ლევარსი გვეტყვის ამბის დასასრულსა...
 —ამირჩიეს ტოლუმბაში; (არ უნდოდა თუმცა გუსსა).
 წამოვდექი ყანწით ხელში... ვხრდავ ყველგან თვალებს მტრულსა...
 ჩემებურად შემოვიძახე: „მასპინძელსა მზარაოდღსა“.

სხვებისათვის არაყია, ჩემთვის ღვინო არის წყალი.
 მივაყლუე ყანწი ყანწსა, ბაკალს ყანწი, ყანწს ბაკალი.
 რას მეყოფა... მე მწუწრია; ღვინოს ითხოვს ყელი მშრალი.
 გაიხრდეს,—ჩემს გარდა ყველა არის მაგრილ მთვრალი.

და ვუთხარი:—შერტყვის ყველან მოქვიე თქვენი სიანა,
 ბალურები ხარი... კიდე ვიძლია აყვირი და დღვის ნანა—
 ადუქტი და ამოვიღე საეფ ქვევრი მარინდანი;—
 დავაძლერე: ვინც სჯამს, ვინც სჯამს მისი არის ის ქვეყანა.

წამოვიგდე პირზე ქვევრი... (ღვინო იყო ოცი ფუთი)
 გამოვცალუ ისე ჩქარა—არ გასულა ერთი წუთი...
 (გამოვცლიდი, თუ ვინღ კიდედ ყოფილიყო ქვევრი ხუთი)
 ეს ვიყავი მე თქვენსობას... თქვენ ქალსავით ხართ სიათუთი...
 ზმუკი.

„კლუნა“

შაბათი დღა გათენდა
 რა ავი დარი დგებო.
 ნაღდი ორასი მანეთი
 საყლუნულდ ემზადებო.

ავანისი განცხადებები
 ისილვის კასინასო.
 მისი ზეღს აწერს მიცებს,
 აძლევდს კასინასო.

(ცხოველიძეს და ჩიჩუსს
 სისხლი ყელს მოადგებო.
 — რა დაეგმართა, მიტო, ეს?
 ამღენი როგორ დგებო?)

გაპკრეს, გამოპკრეს ჩოთქებსა
 „იტოვში“ ვალი რჩებო.
 ავანყებს დავიკავებდენ
 და ჩიჩი ჩემდ დავგერებო.

ზის ცხოველიძე და ფიტრობს
 მარტოკა შთელი ღამეო;
 — მონავარიშედ ვადივალ,
 იქნებ გავაწყო რამეო.

— იშ —

ოპრიზა

ჩვენო სარდალი, ოკრიბა
 არ დაგარეს უნახავია.

შავი მელნი გამარჯვლდენ,
 უნდა გვაძაროთ ტყვიო.

ჯერ ხომ ხუცემა წაიღეს
 რაც იყო ვასახოვიო.

ეხლა კი ჩარჩა, ფაჰარმა
 მლოზად იჩინა თავიო.

ფეიცავარ,—თავს არ დამეტე
 რისხვა შე შენი მებისა...

სულ ჩალის ფასად წაიღეს
 ნაწარმოები გლნისა.

მეგასშებებ ცამარჯვლდენ,
 ჩაცვივლით იმათ ხელშიო.
 თუმანზე თუმანს თხოულობს
 სარგებელს ყველა თვეშიო.

მოდღების ამბავსაც იკითხავ.
 სურათის ვხედედ მწარეს;
 (მათი საყოლობა
 მეც ტანში მახანზარებსა).

გამწარებულნი ურტყამენ
 მკვლელებზე ზარებსა,
 ვეგარამ იქ მისვლას გლნებში
 ნაკლებად იზიარებსა.

მარიელომა დაიწყეს:—
 ტველი დრო დავვიდგებო.
 წვინი ანდრია სარლისა
 სულ მალე აგვიღებო.

ქოლოკა.

და გა

„ვაზუხე“-ს საზოგადოება

გამორჩენულს თემის სოფ. აბაშიდან მუშკარი „პირეცხელი“ დანადგარით მიწებს

მდღეს მიღწეულ სოფელ მარტო ის ბარებს, რომ ლითონის გასართობად ლით ზედას უფროს კარებს ჰქონეს აღარ კადრულობენ, და ყანუბზე ვადვიდნენ პარტისაცნობთ აბაშელი „მამუხუხებებისა“, ტარტაროზი უგზავნი მით ამ ბინას:

სწრაფია ვით ტალდა ჩვენი ცხოვრება, სოფელში უღვინით არ გვეცხოვრება! მას ხუხე, ძმობილი, სულ გამოცალდე; ვინ უწყის ფიზული ვერც ადგილ ზვადე! მოკვდებით დავგმარხვენ ცივ ხამარეში, ერთ ბოლხაც ვერ დავდევთ ჩვენ მერე დღეში, მას ხუხე, მოახწარ—ყანაჩი გაქვს ხელში ღვინო წითელი გაღუშვი ყელში!

მ რ ბ ი რ ი (მისამართული)

მესტვირეობა დაიწყებ—
ან კი რა გასაკვირია?!
ისა სჯობს, ვუდა ვავებორო,
მოგმართო ჩვენი სტვირია!
გარწმუნებთ—ერთი მესტვირე,
რომ მართო ამ თუნს სჭირა;
თუცა კი—პათელი ამბების
მყოლა გასაჭირია.
მოღვაწეები გამოჩნდენ,
მსჯელობენ ორი კვირია:

ორათ ვაყოთია ეს თემი.
(რადგან სუსტი და მწირია!)
და მაშინ ყველა კულტურულ
საქმეებს ჩავკლავთ ხელათი.
ამით ჩვენს შავს და ბნელ მიხნებს
მიუღაწევთ უტველოთ!
თუცა სამაზრო ამისკომს
ვერ მოვატყუებთ ჩვენია,
მკარამ კოტემ, რომ პრესასში
გავადლო გრემლი ენაო.
ამათი იქნებ მოსტყუდეს

ცენტრი, გველირსო მგელოა.
აბა, არიკა, გამანდინსა...
და დავაუტყუებ...
ყანუბით აღდგარულბდენ—
ვისაც ეს საქმე სურდესო
მაგრო—ვით თუ გულბები
აბტენ და აფხაქორდესო.
კინცელირისი შენობა
ხან იქ და ხან აქ ათირო.
არც კი იხამენ ვლბები,
მავრამ არა გვექვს ხათირო.
ამ საქვის ინიციატორს,
თბილისში მცხოვრებ კიტესა,
ვილავა ჭიშკში ჩამორჩალი
იტყვილებს, ამოროტებსა.
გულბები უქმყოფილოთ
აკრიბებებენ კბილობსა.
ამათი შეხედულბა
მხეცაც კი არ მოარბივლებს,
სიცხე ხოა არვის უქირობს?
შულო, რომ ვაიგოროსო
ახთება თუ ბქვს ვინცხაა,
ვგლორ იშოენის ტილობსა!
ასე ამბობენ ვლბები:
— რა გვაქვს ჩვენ გასაყოფო?!
ვისაც გაყოვა უნდოდეს,
თავზე დაესხას ლაფიო.

მაგი კი არა, რა არის
თემში ეს ორი ეგოა...ო?
რა მიხელება მიზნათი,
ერთი გასანჯეთ ვემიო!
მართალს ამბობენ: არც ერთი
ეგოა! არ არის საქმები.
თუ ვინმემ არ იფლობსმა—
ჩვენ ჩემობა და ბაქეტი!
ორივესა ბქვს თათივის
განყოფილებების ღუქები:
— შიგ საქონელი მან მქლე,
ვითბები—ლიერ სუქები!
გულბები ამბობს:— ვერ არის
ეს კარგი შეთობაო!
ჩვენ ერთი ეგოა გვეყოფა
და ერთიც ვამგეობაო!
აქ ორი წამოქაჩულა,
ხო მარ მოცილით ამითო!
ერთი იმარქებს ორბარში,
მაგრომ საქმესა შვითო.
ქინანებენ რომ მოვსპოთ,
ანახვლა უნდა ამათო
და, ტარტაროზო—ამოსტყე
შენი ჩანგლი მგართათ!

მერკუველი.

ვიცოცხლებთ და ვიქნებით

კიდევ ერთი მწერ მუჯღუფუნნი სიკვდილს.
კიდევ ერთი ტბილი ამბორი სიკოცხლს.
შორს ჩვენგან ამიერიდან: დარდი, მწუხარება, უმედილობა.

ბედნიერება მოამავაღწია,
მაკრამ, რად გინდით, თუ კი მომავლის მოსვლამდე
აიბარებოთ ამ ჰვენიდან!

გული ნუ გავიწყდებათ

თქვენ შევიძლიათ კიდევ განაგრძოთ ამ ქვიენად
არსებობა და უტკიროთ: მზეს, მთვარეს, ვარსკვლავებს.
ელმპტარონს, ერთმანეთს და ყველას

უეპარი წავალი

ინგლისელმა ექიმმა—სიუპორდმა დაამტკიცა,
რომ ავთამყოფისათვის საჭიროა არა მიქსტურა
და—ქათმის ბულიონი, არამედ

„ვიეხით ავთამყოფს წასაპითხავად
ნიუგოკისტული უპრანალი გარკიპასუ-
რით—და უოველგვარი ავთამყოფობა
განიპურნება“

საპარტიველოზო მსოლოდ
მრთაღ-მრთი მს უმბარნი წაბალი

„ტარტაროზი“

გარანტიას ვიკლევით

აჰვე ვათავსებთ განაჰურნების ნივსუზის სურათებს.

1, —არ მოჩნება ავთმუთვი,
ალარ არის აწ იმედი.
შეურიკდი ზედისწერას, —
ეს ყოფილა თქვენი ზედი.

ამაოა ყოველგვარი
კარგი მოვლა და წამალი.
აწი აღარ დაბრუნდებთ
იმ ქყუენისკენ მიმავალი—

2. მაგარმ ჩვენ კაცს არ გავწირავთ
ექიმისგან განაწირსა.
გამოუწერთ „ტარტაროზსა“
იაფსა და აზა ძვირსა.

ეს წამალი ასეთია:
„მშუბა“ ერთხელ ყოველ დღეში.
„ტარტაროზი“ ყოველ კვირას
(და ოთხჯერ კი ყოველ თვეში).

ვინც მიიღებთ განუწუხებლავ
(რბ თჰმა უნდა ფასს ბადასდით)
თუ გინდ იყოთ ღრმა მოხუცი,
როგორც ყმაწვილს იხე გავხდით.

3. „მშუბა“-ს მოჰყვა „ტარტაროზი“,
ავთმყოფსა მისცეს ხელში...
ავთმყოფმა მოიკეთა,
გაიზართა წამხვე წელში.

სიცოცხლესთან შემაერთი
აღარ გაწუდა ყოფის სიმი...
ხაღლაც გაჰქრენ ტკივილებით,
და გაეკრა სახეს ღიმი.

4. გავილა თვე ერთი... ხუთი...
შვიდი... ცხრა და წელიწადი.
განიკურნა ავთმყოფი,
საქილაოთ მასთან ვადი.

მწუხარება, სევდა, დარდი
ხაღლაც შორს-შორს ვადიკარგა,
— და ცხოვრება ახალ-ახალ
იმედებით მოიქარგა.

„კ ბ ლ ე ბ ი“

— გაუფრთხილები თვლებს. კბილი ადამიანს-
ჯანმრთელობის თავიანთია—

— „უხეობილ მადარი საშუალო არ იქმნის, ვერც
თუ ძალით გაიტყუებინოს... ოდეს კბილი გამოგებობა, მისს-
ვე უნდა დაიპოვო, თუ დალომბია არ მოხერხდა—
ამიღლება გახილია— ამბობდა სოლომონ ზურგილიძე.

— თვალის თვალის წილ და კბილი კბილის წილ—
ესე იგი: თუ ვინმე კბილებს ჩაეპტურია, შერც უნდა სა-
მაგიერო მიუძღვოდ.

ყოველდღიურ სუბურისა და მუსიკის დროსაც
რად გავიხსენებ:

- რას დავიკრეცია კბილები!
- კბილი დამაღ, ძალით ძეგასი ეცემს!
- ისეთი ვერძო, რომ კბილები ავადგინებო!
- თუ განსჯის ყოველდღე თავსაც გავიხსენებს
თვითელი მოქალაქე, თბილისის ზოგადი ქუჩებში.
- და ბოლოს გახატებშიაც სწორად წაიკითხეთ:
- კბილის საყრდენი რაზმების მუშაობა!

მოძრაი რაზმები პროვინციაში ერთი წლის განმავ-
ლობაში გაკეთებული აშენი და აშენი ათასი კბილი!
მეტე ყურადღება სთვლის კბილებს! კბილი სოფლისაქენი
და სხვა.

ყველა ამ ამბების შემდეგ, ყარაიზის ბაშის საწმენდ
ქარხანაში გადამუშავებულ ბაშით უნდა ქონდეს კაცს
ყურები გამოტანილი, რომ ახალგაზრდა კბილებს,
საკურთარ კბილებს ყურადღება არ მიაკლიო.

შეიძლება ყოველივე ამას „უდაბნოსა შინა თალღი-
ვით“ მიხედო ჩემთვისაც, რომ ერთ მშვენიერ თაბახსაც
დღეს კბილი არ ამტკენოდა და ჩემი ყურადღება არ მი-
მქცია.

თბილისში თხის, რომ რამენე წყიკრა, სწორად კბი-
ლის ექიმი აღმოჩნდება ხოლმე, ისე ბოლომდ არიან ის და-
ლოციები, მაგრამ ისინი უფროდ არაგის სწამობდნენ.
ეს გასაყენიკაც; ისინი კბილი ექიმები არიან. მაგრამ მე,
როგორც დაზღვეულს საბარდო არაფერი მქონდა ავლექი
და ერთ-ერთ ჩემი კბილის ამბულატორიის კარებს მივა-
დექი.

ეს ამბულატორია, როგორც სხვა სამკურნალო დაწე-
სებულება, დაზღვეულებს სრულებით უფასოთ სწამ-
ლობს.

სალამის 5 საათი იქნებოდა, დერეფანში ავიდი, სა-
დაც კარგა ბლომდ მოყვრით თივი გადავიყვებნ. ზოგს
ყბა ახევილი ჰქონდა, ზოგს პირზე ხელი მიეკრებინა,
ზოგი ოხრიადა და ზოგიც უდავლად დასჯანდა—

აქ იყვენ უკბილოებიც, კბილებ ჩამტყრუებოც.
კბილის ტეკილთ აცრემლებდნოც და უმტყრევი-
ცი, რომელთაც უსაქმობის გამო კბილის წალობა დაე-
წყით.

დერეფანში საცაო სინათლე იყო. ელექტრონის
„ლამპიკაც“ ანათებდა. მისდებ ანუ მოსაძველ ოთახში
კი სრული სინათლე გამეფებოდა; ამბულატორიის ად-
მინისტრაციას რალაკნობი მოსაძველთ არ ექნოდა საჭი-
როდ მისდებ ოთახის განათება.

- სად შეიძლება ჩაწერა?— ვეკითხე.
- აი, აქ— ყურადღება გამოიძახა კუბურში პატარა მავი-
დასთან მოქსეტრულმა ქალმა.

— კბილი მტკიცე და ამოღება მინდა; ჩამწერი და
შემისწით თუ შეიძლება.

— ჩამწერი ჩამწერი, მაგრამ თქვენი რივი დღეს არ
იქნება— მისაძველ და წიგნაკი გამოართვა— 12 დღის შემ-
დეგ საღამოს 5 ს. 15 უკან მოხრანდით—

- კიბადა გული წაიყიდა.
- 12 დღის შემდეგ... შემდეგ... შემდეგ... კბილი
მტკიცე... ამოიღეთ თუ შეიძლება... შეიბრალეთ ჩემი
კოლმეილი— ავლულდული.

— სამწუხაროდ, მეტი არფერი ეწყობა. აღმათ პირ-

ველდ მდინარით აქ, რომ ასე გაცივებოდა მუცლის ქალმა
და ჩასაწერი დავაიო დასუბა— ყოველ შემთხვევაში, მოი-
ცადეთ; იქნება ვინმე რივი გამოსტყოს და წამტყრევი—
— დავაქვი. რაც დრო გავიხილა, ტეკილიცა და მო-
უქმენებოც უფრო მისაძველია.

— მის— ნახევრად ნაღვლიანად, ნახევრად დაცივნის
კილოთი შემოხიდა გვერდით მჯდომარე ყბა ახევილია—
მითხებ დღეა დღეა გვერდით, უცდით, იქნება ვინმე რივი გა-
მოხრეს და მომეგვლონ მითქე, მაგრამ ამათ. თქვენი კი
პირდაპირ გულისხმობდა სამთხვემო ამირები შესვლას!—
პასუხი არ გამიცია, სალაპარაკო თავი აღარ მქონდა
ერთი-ორი საათი ვუძღვო და საშუალო, რომ აღარ დად-
და, წამასაძველდ მოვემზადე.

— აფთაქში შეუხვეთ, იქნება დასაშუშებელი წამა-
ლი მოგვენ— ნიშის მოგებთ მომამბა კიბეზე ჩამოსვლის
დროს ყბა ახევილია— აფთაქში უფრო მოგვემუცლებთან
ვიდრე აქ—

— ესე რამ მე და ციკრის ოთხი დღეა კბილის ამა-
ღლება გე მოუხრებინა და ჩემზე სალაპარაკო მოკლია—
გავიძიერე ვაზარაზეხულმა, მაგრამ აფთაქისკენ მანაც
ვაუძიე.

მეთორმეტე დღეს ისე ვწვივე ამბულატორიას.
რეგისტრატორმა ქალმა იმდინად გამოიღო. სუ-
ლო ცოდვილი, მართლაც 5 საათ 15 წ. მიმდღეს.

ექიმმა დაწერილობით დათვალიერა ჩემი ყბები და...
მათზე ამისული კბილები.

— საჭიროა სერიოზული წამლობა, — სთქვა პან, —
თქვენ უნდა ამოიღოთ სამი კბილი და გაცივოთ 6 პლომ-
ბი. ამას გარდა, საჭიროა იმ ზვილითვე კბილის ჩაღმა,
რომლებიც გაცივიათ; კბილის ჩაღმა ხიგნ არ გვევალება,
პლომბი კი გავაცივებთ—

როგორც განაჩენს, ისე ვისმენდა ექიმის სიტყვებს;
გამოანგარიშება შეველე— მისი ანგარიშით მესაძველითა-
და თექსტურტ კბილის ამოღება-მაცა შევეცა.

— მასადამე, კბილები თითქმის აღარ მქონია— ჩა-
ვიკიფიფიფე უფროთ და საჭიროსში ჩავიკეცე. ექიმმა
დრო იხელთა და ექვე ამომბოძა ორი კბილი. შემდეგ
შუფდვა დაინახებულ კბილის შეკეთება.

— მხალ არის, სთქვა მან ბოლოს, 8 დღის შემდეგ
მოხრანდით.

— თქვენის აზრით, რამდენჯერ მოსვლა დამწირდ-
ება თითო კბილისთვის? — შევიკითხე არაქათ გამოლ-
ულმა.

— თითო პლომბს მიუთხიბა საშუალოდ 4 ჯერ
მოსვლა. 6X4=24 მოსვლა. 8 დღეში, რომ ერთხელ მი-
ვიღოთ, (თუ მივიღებ) 6 პლომბისთვის საჭირო იქნება
არაერთ 192 დღეს, ანუ 6 თვის და ერთ ნახევარ კვირის,
ანუ ნახევარ წელს და 12 დღის განმავლობაში ყოველ
8 დღეში ერთხელ. 7 კბილის ჩასაღმგელოთ კი მოგანდ-
ებათ ორას სამოც და...

მე უკვე ღრავაფერი მესმოდა, ქუღს ხელი დამეღე და
გარედ გამოვიტყე. გზაზე მოვრბობდი და თან მომეძვდა;
ერთი კბილის ექიმი, ერთი რეგისტრატორი, ორი ახლად
ამოღებული კბილი, ერთი ობსალტორი, 6 დასამომბი, 7
ჩასაღმგელო კბილი და ამით მოსაწყურებელად საჭირო
რაზოდინმე მწკრივად ჩარაზმული ცილო, რომლებიც
ეყვენ დღეების რიცხვის გამომაძველილო...

ის დღე იყო და ის. ჯავშით თუ მომთორყვენ ამ ამ-
ბულატორიასთან არ ვციე და ჩემის ნებით კი იქ ვცემი
დამდგელოთ და ვარ. დე, რაც უნდათ ის ილამპიკონ,
სტორიამაც ზურგი შეკეთებო ჩემ კბილებს, მე მით
ამბულატორიაში არ ვაყიევან.

ასეთი აზრი მქვს: მოლოდინ უნდა დადგებ; ან სახე
შემოსავლიან საჭმეს მოსეპნებ, ფულს ბლომდ ვიმოხინ
ოქრის კბილებს ჩაეისკამ და შენდებ, თუ სურთ გადუნ-
გავც დაშუამონ, ცხემში ჩამსებ; არა მიზებს. კბილები
იც გავკეთებულ შექნება და ამბულატორიასაც ვადებო
ჩემი.

წიგნი მკვანი „საზანიტუნიონს“ გაცემული სწულაგანი

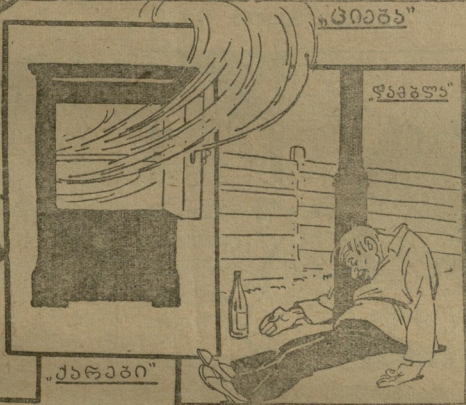

„უპვევიდი“

„ცირა“

„მისანუდი“

„ფაგფლა“

„ქალაბი“

„წაზინცვინა“ (შაკაფატი)

„ცხაღობა“

სხვა და სხვა სსლომები

ეროვნული

საღამო სსლომა

ღამის სსლომა

პაპიტბებული სსლომა

დახურული სსლომა

შეკრება

შარადა—
 ნოზერ მერორე!
 ეს მართლაც
 შეტის-შეტისა!
 თუმცა...
 კარები მუხისთვის
 ჯერ ჩვენ
 არ დაგვკეტია.
 მაგრამ...
 აჲ რალას შევებო?
 მოდი, დღეს
 რაკი რთეფლია—
 ენახათ სავანი,
 რომელიც
 ჩვენ ბევრჯერ
 მივივირთმევია!
 ყურძნის წვენისგან
 კეთდება—

თქვენ დამერწმუნეთ
 ამაში—
 მეს მოლოდინში
 ბავშვებსაც
 გააჩეთ ხტომა და
 თამაში
 ცოტას, რომ
 წამოაღლულებ
 კბილს უთავებზე
 პატარას
 და შემდეგ
 ტყბილათ მიირთმევ—
 შენ როგორ ფიქრობ:
 აბა რას?
 ბავშვებს შის სიტკბო
 ხომ ხიბლავს,
 მოხუცთათვისაც
 ტყბილია,
 რიდგან შესანსლას
 იმისას
 არ უნდა მოვარძო
 კბილია.

ჰელში—
 სიამით ვადიდის,
 ყლურკ—
 და გაღვიდა ხახაში!
 ჯილოს
 თქვენ თითონ მიბოძებთ
 მის მორთმევა და
 ნახვამი!
 ამ სავანს—
 გემოს არ ვართმევთ,
 ვეხებით—
 მხოლოდ სახელსა,
 წინ—ოთხი
 ასო მოვებართ
 ქურღობას
 თუ არ ამხელსა!
 შუანა სამი—
 დაეტოვოთ,
 ერთიც—
 მოეწყვეტოთ ბოლოსა,
 პირველ ოთხ ასოს

„გრუსოკოსტრობი“-ს № 5 მაღაზია

— რატომ არ ჩაქრობთ ელექტრონი? რა საჭიროა დღითი მისი ხანათლიმ?

— ელექტრონის შუქზე უფრო ღამაში და მშვენიერი ვარ.

— ეს ახანთები რაღაა?

— ზურდის მამივრად ვაძლევ მუშტრებს და დღიურად პროფექტორის ფული მჩჩემა.

მივბათი,
რომ—
წყალმა ვაიყოლისა!
ამ საქმეს—
რაკი ვადარჩით,
აწი—
დაუყვეთ ქვემოთა,
ენახით ქალაქი,
რომელმაც
მიწისძვრა ნახა
გემოთა.
იქ ციხე—
ათას წლებს ითვლის,
მიწისძვრა—
მცირე ხანასა,
და არ შეიღდენს
მის ნახვა
ჩვენთვის
დიდ ამოცანასა.
ქართლის—
სამაზრო ცენტრიო,
განთქმული:
—თავის ატმებით,
უსწორმასწორო
ქუჩებით
და—

უგემური ქათმებით!
დაზარალბულს—
მიწისძვრით
ჩვენ—
ნულარ მივსცემთ ნებასა,
წინ ასოს მოგვლუჯთ
მის სახელს
თუ—
მოგვემს ამის ნებასა.
ეს ასო—
მტვერის გავატანოთ—
(გვერდზე, რომ უვლის
ქალაქსა)
დინარჩენი კი—
საპარსათ
აღარ მოითხოვს
დალაქსა.
დატვლოთ,
პირველ სამ ასოს
მივევართ—
ნულა, მშვიდათა,
ანბანის ასო
მეთე
წინ მივსცეთ
გზათ და ხიდათა.
აწ—
მტვერ ასო გვექნება,

მეშვიდეც—
შუა ხილია,
სუყველა ერთად—
ჩემ მტერსაც
ზურგზე ნუ
აუკიდაია!
სახელი არის
ივისი,
ვიც—
ყველას აკრავს ენაზე,
მექრთამე—
გარბის ივისივან
წუთში—
ათ ვადარბენაზე!

ბიუროკრატი,
მულანგევი
ან საბოტაჟის
მწვევილი,
საბუთო
ხელსუფლების
მტერი და
ფარისეველი
დღეს—
ცახცახებენ იმის წინ,
თითიან—
ვით ვერხვის ფოა ლბმი,
ლოთენისაც—
ღვიძის მავიერ
შხამით ევსებათ
ბოლოვბი.

სღვენიან,
ავიწროვბენ,
ის კი—
იშლებ ვარდათა
და—
ბოროტებას ყველასას
წინ—
გიშლისთ ფინდაზათა!
მას—
ზარბახანი არ უნდა,
საკმაო—
კაღმის წვერია
და—
ნაჯბითაც ვერ წაშლით
რაც—
იმ წვერს დაუწერია!
დიდღება—
მათი რაზმები,
მიკრდება—
მტერთა კაღნები,
მათ საქმეს—
ყველგან მზე დასდევს,
მტერებისას—
მულამ ავღრები!

გიზეზი

— ნუ თუ ტყავის ასეთი პატარა ნაჭერი ამდენი ღირს?
 — ვერა ხედავთ, რომ: ღიღსა და პატარას, ხაჭმაზს და უხაკ-
 მოს ყველას პორტფელი უჭირავს ხელში?!. ამიტომაც არის, რომ ტყავი
 ასე გაძვირდა.

ცოდვილი სული, ცოდვილ ძალაქში

(საბუკ-კორეხმონდენტისაგან.)

ძლივს 21-ში გაზაფხურები მოვიდა. მერე, მე-რას რა უნდა მიხაროდეს: ავ-ვისიტას ჯაზაფხური სექტემბერში ძლივს მომცეს, ისიც ვალად მიმაწერეს და მეორე თვეში გამოიშკეთეს. სანამიდი არ აფრქვალდი „ქუთაისის“ კუთსავითი, მანამ გზა არ მასწავლეს; მეერე მიიხრეს თბლისში წალი „კრიანზში“.

ავილე შეებულეზა, ვისებუხ 5 მან, მივედი „კრიანზში“ იქ მიიხრეს—რა-ლიცა? რეცტრები მიეტრებე, თორემ ეტი ვერ მოვანახოა. ვის ვეტაკო?... არა, ისევე უთაისში...

მატარებელში

დიდი ვიკი- ვეგლახით შევივერი რონიდაში. დასაჯლომზე წყანან. დასაწოლზე ჯდინან, სრული თავისუფ-ლებმა! თამაქის ბოლე, ფეხის სური, ისეთ სურნელეზას ჰკვრის ადამიანის ყნოსეს, რომ ძალა უნებურად ნეკარ-ბედა ძილის შადა. ზედმეტია შრომა ადგომის ძებნაში. მეც ბედს დავეზო-რჩილიდი და ჩემი ცოდვილ სულით კვილეზე მიყრდნობილს, დროვის ცხენსავით ფეხზე ჩამოიქნინა.

რიონის ხადგურში

— საიდან, აზნაზაო?

— თბლისიდან, ჯამაზირების სა-
ქმე მაქვს აწეწილი.

— ჩვენი საქმეც მასეა! რიონის მოსამსახურებებს ისე ავიწეწო სად. უფროსმა ჩხვიტემ საქმე, რომ ეწმაკითხე რე გამოასწორებს.

— როგორ?
 ავიდაყოფობის მაუწყებელი არ გა-დუგზავნია დამხლ. სალოაროსათვის. სალოაროს თავჯდომარე ჩხვიტეს აზ-რალეზს, ჩხვიტე—უგრებელმეს. ისინი ჩხუბობენ, ჩვენი კი შორალზე ვზევაართ

— ბევრი ხართ მომიჩენებო?...
 — ხუთი კაცი!
 მეც ვინაზემე მიიღებ მეტეკი და
 რომოდაში შევბეგო.

სად ქუთაისში

შემოვიხა სად. მოლოარებები: ვი-
გემდი, წარსული წლის ზედმეტი საა-
თების ყვლიდის შესახებ რას ამ-
ბოიებ?

— შარშინდელს ახლა დეებქე? ის
ყველა სადგურებში მიილო.

— მევე ქუთაისის მოლოარებმა
რად დავაწავეთ!

— მიმართეთ განყოფილებას!—ენა-
ხით განყოფილების დღიური შეანა-
გრები იერიშით მიდინა, „მეტკომ-
ზე“. მიზეზი გამოირკვა—შტატის
შემოკლება ყოფილა. (სერიოზული
მდგომარეობა) უნდა გავშორდე: მინ-

და რონოდის ჰაერით მოწამულმა
სადმე სუთია ჰაერით გრუნუნაჟი. ჩაუ-
ყვი ვაზლის ტეჭას (ჩხრჩხინს წყა-
ლოზა) სადგურის ფესსადვილის ნაწ-
რეტით თეული ქუჩა მოირწყულაო,
„საოკნებო“ სუნი სდის, დაუყვი
ზაზრისავენ. მეძინება, მაგრამ უფრო
სიგებოზეა საჭირო, თვალეზი გასა-
წათე მიწინოსავით მექ დამსარტული,
რომ მსხვერპლი არ გავებლე აწ გან-
სვენებულ ქუთაისის ქვეყნილების,
თორემ შენი მტერია—ვერ ამოპირი-
ვევს ორმოდან ჩემი ჰირისუფალი.
კვილე—ველ მივეყვი. ერთ ვანც-
ხადებას წავაწყული შემდეგი შინაარ-
სით: „რ.გ.ზის „ზ.კ.ტ.პ.ო.“ს მოუ-
ვიდა კარე ხაიისის ხახვი, (ტრშია-
ვინის), ფუთი ღირს 1 მ. 40 კ. ვი-
ლაცას შენიშნა მიუწერია ფანქართი—
როდესაც ზაზარე ღელს 80 კ.ა.ო.

ქუჩის სისუსტე ვივარძნე, გადა-
წეყვიტე ვიხადილო. ჩემი ჯიბის
ბიუჯეტი უსდებება 1 მ. 55 კ. რო-
გორც გადმომცეს ალექსანდრემ გაა-
ფუჯობეს რ.გ.ზის სასადილის მდე-
მარეობა.

რკ-გზის სახადლოში

ვ. ვანკატეკო ძალზე მიღუშული,
მეპრით მოტანჯული, შემომიშვიეს,
რომ მას გუშნი 3. ხ. | 3. თვალემ
„პრავდო“ დაუწერია, რომ ის იყო
ძალზე მთვრალი და არ უშეშავია იმ
დღეს. (ასეთი რამ ხშირია მოსვენ).
ჩემი ყურადღება იქვე კეთხში
მდგარმა საცოდვმა უსული საგანმა
მიიპყრო. ეს გახლავს უზატროხო
„როიალი“. ბევრები უკლ-ყვადებით
ებეოდა, გააქვს სინებს ბორდონ-
ბარდონი. იოეში ჩანდობრი ხაჭუბი
ხშირად რიგს შლის და ხანდისხან
თორიშეტი ხელი ერთად უქრავს. (სა-
ცოდვობა)

გავიგე ცოლი დამებებს. სანამ
„კრიანზი“ დანაკლის არ გამოიშეზა-
ვინს, ვერ დავენახებდი. მიძებარს „პარტ-
ში“ მდგარ „რონიდაში“ მივეშაღე.

ტაბაშული

მე და ჩემ ცოდვილ სულს „ტყი-
ბულში“ გამოგვეღვიძა. ვინ მიმიყუ-
ცა იქ? ალბათ ჩემ „გლორმინი“ ბუზ-
მეტებთან ბუშულატს თუ სცა პატივი
რევიზორმა. აზ. მემუხურეებთან ერთ-
თად მინდა მოვისვენო სამოარეო
ოთახში; წოწუვევი, დარაჯი მაღი-
ძებს:—აზნაავო შენ გელიდი!

— რაშია საქმე?
 — ვერ ხედავ? ილარ გვივარგა

„გეოგრაფიული შარკი“ სამბრაშილიანს

ჩემი გიბანა. უნდა მივაშველო ქუთაისის რეკლამის აბანოს.

რეკლამის აბანო

პარასკევი დღეა. თუნგებით, ტაშტით და კრუშებით რიგში სხდვას ქალები. მივუხალავდი, შემომხებინე.

— სწორედ შენ გვინდობდი. შეიხედი აბანოში რასა გავს? ჯერ ხომ უფროები ბრელია. მერა და შეივით კოლაკი ვაჭრების და სპეკულიანტების ცოლშვილი ბანაობენ და ჩვენ კი ვაჭრების წყურების ცოლშვილი გავართ ვყრივართ. აი დასაწყობი ეს არის! გამოცვივდენ ქალები აბანოდან ტაშტებით.

— ვინ არის რომ ვახეთში დაიწერას გვიპირებსო. შეიქნა ხელნართული ბრძოლა, სამი ოახი ტაშტი თავზე დამაჰყლიტებს, ძლიერ მოგუდული გამომართვის გარეთ.

ყაღანი

დაუხალავდი ყაღანს, შემომესმა ქრიაშული მაჭრით გაქვნილი ხალხის. ზოგი ღიღინებს, ზოგიც სადღეგრძელოებს ისტრის. გათამი, ბატო, წიწილი, ხარი, ცხენი აკაშეჩ ყველა მთვრალია. ავტო აბლაღუნებულნი ღებები თავ-პირს იხილავს პატრეცემულ ჯიბეებში მისი ჯიბა გაუსუფთაებიათ. მაჭრიდან შეიწვლილებული მილიციონერი ამწვიდებს მას: „ნუგეშონია, შენ ხომ პირველი არა ხარ, ასეა ყოველ დღე, ზუთნიათი უნდა ატირდეს შენსაგითა“. მოვშორდი, მინდა სადმე თავისუფლად დავისვენო. ერთ სახლის შესავლელ კიბეზე ჩამოვჯექი. ის არის ჭინდა ჩავთვლილი. თავს დამადგა ამბანავი:

„— იდე, კაცო სად გვინავს, აქ ერთი საათის შემდეგ. ე. ი. კარგად. რომ შეღბნდება ქუთაისის შეყვარებულთა წყვილი დაიჭერს ამ პოსტს“-ო. მეც უციბ მოვშორდი, კარგად ვიცნობ ხსენებულ საზოგადოებას—ბაღში ხეივანი აცივებულნი, ემბა სეზონია „პოლიტებში“ ქურქურ-მურქურისა. მოვშორდი თუ არა, ადგილი უკვე დაიჭირეს.

გადაწყვიტი დაუხალავდე სახლს, თორემ ასეთი მოგზაურობა ისედაც ცოცხალ სულს უარესად გააბიროტებს.

კლუბ „ხელოვნება“-ში. ესეც რეკლამის კლუბი „ხელოვნება“-ს.

კავშირის წევრებისათვის უფა-

სო წარმოადგენს მიდის. გარეთ ისეთი წვილა-კვილია, რომ ვეგონებთ ისი შეყვარებულთა უფალი ერთად შერგოვილიაო. ძლიერ მივადექი კარებს, ერთ ხანს შათივს განდი-გან, მერე ძლიერ მოვხედი კარების პირდაპირ. ერთმა დიძისა ამივით შეტურითაო და როგორ და რაუფიად არც ახლა მასსოეს— დარბაზში კი ამოახლოვნი თავი, რაჯულის ხალხი არ ვინდობი დარბაზში არ ყოფილიყო: ხარაზი, მეწყერიმალე, მეფურცე, მიკიტანი, მებინლე, შედროვე, ქუჩერი, მივალნი და სხვა, რეკლამის კავშირის წევრები კი კონტრამარკის რიგში გარეთ თავპირს ამტრეცენ ერთმანეთს. ზბინობის გამო კედლს მივეყუდე და უცდი—როდის აიხდება ფარდა. უციბ ვერილი შემომესმა—„არჩეა წყალოო“ მივეცინდი კარებთან, იქვეა გამზობართული ჩემი ცოლი, გაადდის ღებებით ხალხი. შემოვიტირე შიგნით, ნახევარი ჯრუბაშკა შეჩინვლა და მივთხედი კაბა. ცალი ჩურტი სად დაკარგა დღესაც არ მინახავს. ევეტატე და მივიყენე შენ და ძლიერ მოვასულიერე. ჩემი ჯაღანი ის საქმე ჯერ არ გამოკეთებეს, რადგან იმ დამინდელი ვალსული დღეს მებთუდე და ჯერ იღებ ამის თავის არჩევაზე მოსული.

კოსტაილი.

მინდა ვისაღლო მომიტანეს თხის ხარჩო, რომელიც უფრო ტარნის ბორშს წაავად. შშია, უნდა გვაშო. მაგრამ შენ მტერს, გულმა ვეღარ მიიღო და საცულებიც გვაიხიბე. საშორიგო ოთახში ისე ამოვიგვიტრენე თივის მტერში, რომ აუტოლებელი

შევიყარნეთ მეგობრები:
მე, ვანო და კლდე სხვები.
მოვედინა ტრემლი თვალებზე,
— და დავიწყეთ ბეზობა მანედ,
რომ შორაპანს, ამ ჩვენს დამას,
უკულტუროდ სულს რომ ჰღაფავს—

ჰქონდა ერთი მუშათ-კლუბი;
რეკვიზიტშიც ერთი შუბი.
დაფულეთილ დეკორაციებს
მწახვალსა რომ ვააციებს
გინავებდა გამებობა;
ჰქონდა ჩვენგან დიდი ნღობა;

ჰყავდა სცენის მოყვარენი:
მუშა, გლეხი, მღვდელი ბერი...
მიდიოდა საქმე წინა,
შრომით არვის არ ეძინა—
მაგრამ ერთხელ შეგსა დღესა
— გამებობის ყველა წვერსა—

გააცვიცა, გააცხელა,
დაიკარგა მთლად სუყველა.
მივაღქმეთ ადგილკომისა
და მივმართეთ იაკობსა:
„სად ყოფილიხარ? რა გინახავს?
ჩვენი კლუბი არ გინახავს?—“

იაკობმაც ტკბილი გნჩიტუნული
ჩვენ გადმოგვტანა გნჩიტუნული
„მოიცვალა, როგორც ციცი,
აიღარ უნდა ამას დიცი...“
...და მოვაწყვეთ გასვენება,
როგორც არის უფლის ნება.

რაღან ძვირი არ დაქდება
გადაკაირთ განსაღლება:
ბავშვა ზალხუ მასრო ზუბა—
აღარ არის ან მუშაჴლუბი
წყუელი.

ყ ვ ა ლ ე ხ ა ბ ე ბ ა ე ბ ი წ ა ლ ე ხ ა ბ ე ბ ა ე ბ ი

კოოპერატივისთვის არაბაქალა, თაშის ქაშისთვის — ბარაქალა

სამეგრელოს სოფელ ბანძაში კოოპერატივზე უნაყოფო მუშაობა ყოფილა, ხოლო კოოპერატორთა კლემბზე — ნაყოფიერი ზრუნვა.

გლტხეობი კიჩ. ფანცულაია სწერს:

„ყოველგვარად სათვეში მივქენ ისეთი პირობი, რომლებიც ზრუნებენ მხოლოდ პირად ყველადობისათვის და კოოპერატივის აღორძინებაზე თვსაც არ ირქვანდნენ. მათ დარბრტეს კოოპერატორს კარგება და გაუფარებელი მისი მშვენიერება, რის გამოც ადგილობრივმა გლეხებმა დიდი უნდობლობით დაუწყვეს მუშაობა კოოპერატორს.“

ამირობული ხალხი ყოფილა ბანძაში. მინიც და მაინიც მათ სერთ — „იგი ძალით არც თვითონ სკანდეს და არც სხვას აქმედეს“ და ამიტომ უმადრობენ, როცა — ბანძელთა კოოპერატორები მართლაც კოოპერატორებს არაფერს აქმედენ, მაგრამ თვითონ დღელთათიანად სკანენენ რის უსულით ხელს თქვენნი უნდობლობით ამ „კეთილშობილ ბოღდაწყობა“?

ბრაჭალა მათ მადას, რომ ასეთი ჰემა სცოდნათ, ზლოთ თუ ჯდომაც ასევე იტრებებათ — ეს სენაკის სამილსკომმა უნდა გამოარკვიოს.

„ბაკი“ მის ბავაჴაჴოფილვას

ასე სწერს გამზობრის თემიდან გლტხეობი მურა და თან დაძმებს:

„უნდა აღინიშნოს, რომ გამზობრის „ბაკი“-ს წინათ ჰქონდა წილითა სასაიდლო, რომელიც დიდ დამარებას უწევდა გლეხობას. გაუფარებების მარჯობათ „ბაკი“-მ ხსენებულ სასაიდლო იჯარით გადასცა კვირა ვაჭარს, რომელიც უშუალოდ ატყავებს ვლტხებს.“

რავეუთოთ მერე — თუ სასაიდლოს კვირთ ვაჭარზე გადაცემა გლტხებს არ ავამაყოფოლებს?

ვაჭარს ხომ ავამაყოფოლებს? ესეც არ იყოს რას ნიშნავს: — გლტხებს ატყავებს? თუ ატყავებენ — ტყეები ამერიკაში ხომ არ მიაკეთო? ივევ რჩება ისეც — გამზობრული ვაჭარის ხელში და ხომ ვაჭაგეონით ანდაზა: — გამზობრული ვაჭარი, რომ გვიდაზიკო — გამზობრული კოოპერატორი გამოინდებოთ.

დარწმუნებული ვართ: გამზობრის იმპოსკომს მათი გამოსარებათ ვამბადლებული შუშა არ დასკირდება — კლდი ჩვეულებრივი სამუშაოა სათვალეობითაც დიანებება.

დედბარბანი წონის, — დეგბარბანს აწონის თუ არა?

დღემდი მუჴუნის ღვინოს იცნობდენ, ესლა მუ-

კუხანის საღურის წწონიე დეგბარბანიც ვაიცანიოთ, რომლის შესახებ მუშკორი № 2809 ვეგტობინებენ:

„უბრჩე ხანია, რაც დეგბარბანი ბორბლად რუნესს თავის სამსახურს; მაგრამ ეს დღემდე არავის შეუწმენვია. სამი თვის წინათ ის ასაღებდა ერთგვარ მარკებს ბარგისა და ტურროვის გამგზავნებლებზე. თითო მარკა ღირს 5 შუკო.“

მართალა მარკები გამოიღება, მაგრამ ის მაინც განაგრძობს ხუთ-ხუთ შუკის გადახდივინებას.“
„და სამკის შესახებ შევეუთებთ მუჴუნის საღურის უფროსს და მას სთქვა იგავა-რკია: — ერობმა მედენ ყვავილს „ჩასაიცი“ დალუნეა, მაგრამ ვამოცვლა დადაიწყება განვილო ხანშია, ყველით დაქნა და „ჩასაიციც“ ზედ დააკვალა.“

მუჴუნაში მარკები მოჴკვარა და ნუ თუ საღურის უფროსი ესლა მწონიე დეგბარბანის სიყვილს ელოდება? შემიბრლეთ პატიოსანიანა მწონელი და ნუ გაიბეტებთ მას (იწებე ცოლ-შვილიანიც არის) ცოცხლათ მოხსენითა დეგლობან!

ჴაჴუბე სომა მოლას ფლავი არაა!

„ — სამტრედიის დეპოა, სურვილთა გნახეთ, ჩემი კოსტა მანდარის, ჴარგა შემიხახოვ“ — ასე მღერიან სამტრედიისა და ამ სიბრტელს მუშკორი „როტელო“ შემტრედიისათა ჴარბამენულებს:

„სამტრედიის დანის ენობლაში მახხრობს კოსტა კეჴაშა დლიანი, რომელიც აწარბებს შეშისა და ნავისი კეჴაშაგის გამოქურას. ამ კეთთან საქმისათვის ვერ მისილხნართ, მუდამ ყვირის და იღანაღება. მოჴკვიანეთ ეს ვაჴბატონი“.

ძალიან ბევრს მოითხოვს ჩვენგან მუშკორი „როტელო“, როცა კოსტას მოჴკვიანებას გვთხოვს. შე დლოცვილო, სამტრედიისში ხშირად სასმელი წყალის შოვნაც სკირს და თბილისში ამდენი ჴუჴა სიდაა, რომ იგი სამტრედიელ სულელებს ვერაგოთ?

კლოგბა ცვიბა, — მჴარბანი თაშის აღბილვა არიან!

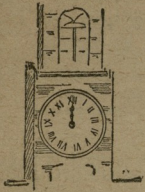
ზოგიერთ შემნაქანეს სამტრედიის ტრინის მენქანა მოშლია. მუჴკორი გადაწკოთილი გვერტის:

„ზოგიერთი თავზე ხელაღებული მენაღანე ისე აჯახებს ორქმოსვლას შემადგენლობას მანგებრის ბრას, რომ ვაჭარს ჰღობება სცვიფა“.

ჩვენ სასწუმელი წყარობიდან გავიგეთ, რომ ამ ზოგიერთთაგან — ზოგიერთი ორთქმობილია კი არა, ითვსაც ძალიან მაგრა აჯახებს, მაგრამ მწყერიბი მინიც მშვიდათ არიან და ჰლომბა რაღა ჯანაბათ ცვიბა.

აღმავსკოვის საბითი

ტარტაროზო, გენაცვალე, ჰქენი შენი სამართალი: ჯოჯოხეთში გადაგზავნე ჩემი ქვარი და ის ქალი.

ჩვენ შევასრულებდით თქვენ თხოვნას—თქვენს ქვარს და იმ ქალს იორიეს ერთად გადაგვზავნიდით ჯოჯოხეთში,—მაგრამ ეს თქვენ უფრო გეყენებათ, რადგან ისინი ერთად მგზავრობის დროს უფრო მეტ თავისუფლებას ნახავენ—და სწორად ეს უნდა იმთავით.

სიკო პანტაძეს: „მისასტორგიონს კამჩისა ხორცი უკეთესია, ვიდრე ლეღოსა ამიტომ ღვედლებზე ტარტაროზმა კარგი ხანია აიღო ხელი.

ოუსტინემ და თეოდოტიმ თავი ახალონ ერთმანეთს და ამით მოგვარდებიან.

დან—ვლს. (ქუთაისი, ერისთავის ქუთაი, როგორც სწანს, ძალიან გემონიათ

ერეშის ძაღლები

ჩვენ, მცხოვრებლები აღარ ვართ შიშით და წელიც გვტკივა ქვების აღებით. ეს შეგველოძე ვილაც ერეშო თუ არ მოგვფორდა თავის ძაღლებით.

თუ არ ქალაქს გარედ აქვს ერეშს სახლი,

მაგრამ რად უნდა თორმეტი ძაღლი, და თუ ჰყავს—უნდა ჰყავდეს დამბული,

არ უსკდებოდეს გამველებს გული.

თქვენ თხოულობთ ძაღლების განიარაღებას და დაპატიმრებას. ასეთი საკითხი არა ერთხელ დასმულა სხვადასხვა კონფერენციებზე, მაგრამ ყოველთვის უშედეგოდ დამთავრებულია. ძაღლი თუ დაბი და მას წაართვი ბენის საშავალბა, მაშინ ის რაღა და ძალიან და როგორ შეუძლია შეასრულოს თავისი ვალდებულება? ყოველ შემთხვევაში ჩვენ ამ საკითხს ევროპის განიარაღების საკითხის განხილვის დროს განვიხილოთ.

„აღალბს“. „აფურინეს ალალიო, რაც არ არის არ არიო.“

რათა თქვენ ხალისი მოგვმტაოს წერისა, იწერებით—აუცილებლად ეს წერილი დაბეჭდვითო. ეს წერილი იქნებ არ გადაგვეგზავნა გოდრისკენ, მაგრამ რომ დავგებულა, თქვენ ისე ვიპოვოსდებოდით, რომ კიდევ გამოგვეგზავნიდით ასეთ წერილს.

ვარდენ ღვანკითუელს. თქვენ გვეწერთ:

„გიგზავნით შარადას და ნახავენ ნაწერებს. კი ვიცო თქვენი გარეთის ფურცლებზე ვერ იწერების ან გილს, მარა მე იმედი მაქვს იმდენს შევსძლებ—წინაით გამოგსკენ და თქვენს საცინოდ აიღებდასაც გამოგცხადებ იმ წიგნში, რადგანაც ესლა არ გვაქვს ისეთი ნეიტრალური გავითი, რომ გინება გინდოდეს კაცს კაცის და ეს შეგებლოს.

თქვენი მაინც კეთილად მხებენებელი: ვარდენ ღვანკითელი.

ჩვენ არც ერთ თინამშრომელისათვის არ დავცივინია. აუფსკერო გოდრისში“ თუ მოვიათვეთ თქვენი მისაღა, ეს არ ნიშნავს დაცივნეს. განა მარტო თქვენი ხედრია ეს?

რაც შეეხება „ნეიტრალურ გავითს“, რომელშიც გინება შეიძლება, მართლაც რომ დღეს, არსებულ ხელისუფლების დროს, არ არსებობს, ვინაიდან პრესა დღეს ჩვენში მშრომელთა ხელშია და ურუსუკაცარავად, თუ ამის საშავალბა არივის არ ჰქინდეს.

თქვენ გვემუქრებთ—იმს წიგნში გამოგცხადებთ თქვენს საქციელში.

ჩვენ ექსალმებთ თქვენს ასეთ ვანზარხასს, რადგან დაწმუნებელი ვართ, რომ თქვენი წიგნის ყველა გიხთხელი (თუ კი ასეთი გვეყოლებათ) გამამართლებს ჩვენი აუფსკერო გოდრის“ თქვენს შეგავსებას. რადგან, მიუხედავად ყველა ამისა, „მაინც კეთილად მხსენებელი“ ხართ ჩვენი, ამიტომ ჩვენზე ღიადიდ იმოქმედო თქვენმა ასეთმა გულკეთილობამ და ვინაიდან თქვენი მისაღების ნაწილს.

პროტოპა

ერთობის იდეისათვის პარაკვეს ნასადილესყო, (ვიდეე კარგი, რომ სადილის ჭამა მოუსწროს).

ესლა ქრისტე ჯგარს ცდეს სიკვლამდ აღკოდვოსო. მაშ გავმარტოს ერთობას შემოვსხებით ყველაში ურია, თუ არ გინდათ შესაქმელდ დაგვესიოს მგელი ტუთია.

გიორგიშვილს. შემოიარეთ რედაქციოში.

— მაკინე, ხომ ტყუილი ყოფილა, რომ ამხოზე ქალაქში ღმერთი არავის სწამს და მკლხიბიძე ყველა დაეკტილიათ. ხელავ, ხალადა აქ ეკლესია ყოფილა და წირვის ღირეჩხ. უფურე—ორშაბათხაც კი აღკვალბენ.

ღმერთო, ამ ზარების რეკის მადლი შეეწოხ ჩვენს იჯახს.

ჩვენი ფოსტა

ტყის ახალხს. თქვენ გვეწერთ: ყოველს შემსლვე ტარტაროზო, ერთი მეც მაქვს სახხოვარი,— და თუ მორთათ, გენაცვალე, შეაშინეთ ჩემი ქვარი.

უთხარიო, რომ მანე ჩვენან თქვენ მიიღეთ საჩივარი: ჯამაგირსა სხლდაც ჰუნატესც, (ეს პირველი სატკივარია

მეორე კი—სარდაფებში სირაჯების მართებს ველი, და მესამედ—ჩემს კარხობანს სულ სდგას ვილაც უცხო ქალი.

როცა ეკიხიხე—თქვენ რა გენებათ? მიპასუხებ: „თქვენი ქვარი...“

„თუ სახლშია სთხოვეთ მოსვლა, „ახე თხოვს საქმე ჩქარა“.

არც ერთი მუშა-მოსამსახურე, არც ერთი მფროველი არ უნდა დაჩაბდეს, რომ არ იფარდეს და კითხულობდეს თავის ზაზეთ

„მუშა“-ს

როგელსაც აქვს უფასო დანახვებდ ჟოგელკვირეული იუმორისტული ჟურნალი

● „ტარტაროზი“ ●

გზ. „მუშა“ „ტარტაროზი“-თ თვეში ღირს თორთხმეტი უაური. კროვიდინი ხელისმომოფარღვი გავითს მიიღვებენ გავითის გამოსვლის დღეს, ხოლო ქალაქის — წინა საღამოს.

გზ. „მუშა“-ს მთავარ პანტურებს სპარტოველუს ჟებლ ადგილებში აქვს თავისი განყოფილება, სადაც მიიღვება გავითზე ხელისმომოფარა.

უკვე დანიყო დეკავერისთვის ხელისმომოფარა.

არ დარჩეთ დეკავერში უგავითოდ.

რედაქცია და კანტორა:
რუსთველის კროსკვეთი № 24.

